

Маймонідової “Логічної термінології” подається своєрідне “ідеологічне кредо”⁷⁶ його перекладача, в якому проголошується фактична незалежність науки (“мудрості”) від релігії, стверджується, що невігласів у Бога немає, а науки “не подлуг жадного закону, нежели подлуг челоуѣчества, а может каждое вѣры челоуѣк вестися, — как же видим, иже во всѣх вѣрах суть”⁷⁷.

Значимо, що всі переклади з івриту здійснювалися мовою, що вживалася у діловому письменстві Великого князівства Литовського з досить яскраво вираженими рисами української чи білоруської мов. Переклади ж філософсько-наукової літератури можна вважати одними з перших спроб створення автентичної філософської термінології у східнослов'янських мовах (не на основі церковнослов'янської).

Таким чином, літературно-перекладацька діяльність релігійної раціоналістичної течії, відомої під назвою “ожидовілих”, була частиною загальноєвропейського духовного руху, що неадекватно виявлявся в різних країнах і в різних галузях культури, але скрізь мав типологічно подібні знакові показники, що характеризували повільну агонію епохи пізнього Середньовіччя.

⁷⁶ Taube M. Terminology and ideology of the “Logic of the Judaizers”// XII Międzynarodowy Kongress Slawistów. Krakow. – 27.VIII – 2.XII/ 1998. Streszczenia referatów i komunikatów. Literaturoznawstwo. Folklorystyka. Nauka o kulturze. – Warszawa, 1998. – S.93-94.

⁷⁷ Цит за: Грушевський М. Історія української літератури. – Т. 5. – Кн. 1. – С.92.

Строча

...Не відпущу тебе в самотину,
яка без мене — пекло потойбічне.
Візьми мене за руку, і навічно
дві вічності зіллються у одну.

Отак, як два життя злились водно.
Отак, як ми у дітях поєднались.
І це червоне, радісне вино
давай з одного вип'ємо бокалу.

“Осінній ювілей”

Харківське видавництво “Фоліо” видало поетичну збірку Ірини Жиленко “Цвітіння сивини” (2003) — до шанувальників її Слова знову долинув щирий, проникливий голос поетеси: “Тихих ноток кілька — / це і є життя. / Музика — і тільки. / Ритм серцебиття. / Але ж і прекрасні! / Але ж і нестерпні! — / Сім сонат для щастя / в супроводі смерті”; “І душа вже — спокійна вода — / глибину у собі спогляда, / і не бачиш за нею дна, / а тому не сумна...”.

Глибинний, суто жіночий стоїцизм, безкомпромісна відданість поезії та істині, вміння у злютованій, афористичній формі подати нашу складну, розвихрену епоху та душу людську (“Така вже музика людська: / дуєт кларнета з кулеметом, / танок багнета і смичка”) — це наша сучасниця зі світлого покоління українського шістдесятництва — Ірина Жиленко. Берегиня дому (“Книжкові шафи. Кавник на столі. / Старенький програвач і два бокали. / О келія останніх на землі / інтелігентів — класу, що зникає”). І берегиня української землі, її краси, її безсмертної родючої могуті (“О господи, благослови / запеклість сонця і муши, / родючість дум і трав. / Усе, що смерті рве вузду, / що синь, що не вмира, / і невичерпність молоду / старенького пера”.

В.Л.